

Gielgud Theatre Londen  
woensdag 9 januari 2019



foto © Company

Recensie:

Wat te doen als je 35 bent, je biologische klok hoort tikken, en rondom je iedereen gesetteld lijkt te geraken behalve jezelf? Je hebt een goede baan, je hebt carrière gemaakt, maar die ene, de ware om je gezelschap te houden, heeft zich kennelijk (nog) niet aangeboden. Het is het thema van het 49-jarige Company van Stephen Sondheim (tekst en muziek) en George Furth (boek) dat nu een revival kent in Londen dankzij de regie van Marianne Elliott (o.a. gekend om haar regies van War Horse en The Curious Incident of the Dog in the Night-Time). Terwijl het originele werk de seksuele revolutie uit de seventies bekritiseerde, houdt Elliott nu het publiek een spiegel over relaties voor. Ironie, cynisme en sarcasme zijn dus niet ver weg in deze scherpe humoristische musical.

Elliot veranderde ook heel wat aan de personages samen met en met goedkeuring van Sondheim. David en Jenny's dialogen zijn gewisseld, zo is David de huisman die voor de kinderen zorgt. Amy die met Paul gaat trouwen, is in deze regie een man: Jamie (Jonathan Bailey) die op het laatste moment, net voor het huwelijk angst begint te voelen om de stap te wagen. Het trio vriendinnen (Marty, Kathy en airhostess April) zijn in deze versie drie mannen geworden: Andy, Theo (Matthew Seadon-Young) en PJ (George Blagden) die voor het eerste hoogtepunt van de avond tekenen in een weergaloze prachtige meerstemmige versie van 'You could drive a person crazy' waarbij de stemmen van het trio perfect blenden. De flight attendant heet Andy, heeft parelwitte tanden, een six pack, kortom alles erop en eraan om een vrouw gelukkig te maken. 'Barcelona' zingt Richard Fleeshman met een over de ganse lijn indrukwekkende Rosalie Craig in de rol van haar leven: die van Bobbie. Samen duiken ze uiteindelijk na veel vijven en zessen de lakens in terwijl gesuggereerd wordt dat Andy orale seks heeft met Bobbie. Geweldig grappig en met stip een van de hoogtepunten is dan ook 'Poor baby' waarbij alle mannen in Bobbies leven kennelijk inzitten met hun vriendin die een eenzaam bestaan volgens hen zou leiden. Dat hen horen zingen terwijl Bobbie en Andy tussen de lakens kruipen, is niet alleen erg grappig, Elliott toont ook (overigens meermaals) de sociale druk die Bobbie voelt.

Is het niet wanneer die mannen in haar slaapkamer opduiken, dan is het wel uit haar taart, ijskast, kasten, of weet ik veel wat voor meubels nog. Die druk is verstikkend. Elliot lacht daar op een erg leuke manier mee zoals in 'Getting married today', ook dat is met stip een van de scherpste momenten uit deze musical. Dat Daisy Maywood te pas en te onpas mag verschijnen en verdwijnen als vrouwelijke priester is op zich ook een aanklacht tegen het nog steeds door mannen gedomineerde Christendom. Daarnaast wordt de bemoeizucht van de kerk aan de kaak gesteld als het over het privéleven van mensen gaat. Â

Nochtans is het huwelijk niet alles, merken we. Zo zien we dat bij koppel Harry (Gavin Spokes) en Sarah (Mel Giedroyc) de vrouw de broek draagt en ze haar man uitdaagt op een potje Jiu-jitsu. De ene keer legt zij hem neer, de andere keer hij haar. Vreemde manier van liefde uiten, zo'n fysieke en behoorlijk agressieve vorm. Over agressie gesproken, daar beticht een dronken Joanne (heerlijke rol voor Patti Lupone) de ober van wanneer ze luidop klaagt waar haar drankjes blijven en die gewoon al voor haar neus staan. Joanne is ondertussen aan haar zoveelste man, deze keer heet ie Larry (Ben Lewis) die ze wel eens wil uitlenen aan Bobbie wanneer

ze het huis uit is. 'Ik ben te oud voor jonge mensen. En te jong voor oude mensen.' stelt de vrouw. Uiteraard is dat erg grappig, omdat zij eigenlijk de state of mind van Bobbie verwoordt. Lupone mag een heerlijk verbitterde vrouw spelen en een straffe versie van 'The ladies who lunch' laten horen. Â

Verder is er nog het koppel David (Richard Henders) en Jenny (Jennifer Saayeng) die hilarisch zijn wanneer ze aan de wiet hebben gezeten. Dan komt David plots los. Wanneer Bobbie een tweede pretsigaret voorstelt, verbiedt Jenny dat. Hoewel ze steeds met een brede glimlach van de roes op het podium zit, blijkt de vrouw dus wel een controlefreak in zekere zin. De wat seuterige David tegen Bobbie en Jenny 'Kiss my ass bitches' horen zeggen, contrasteert niet alleen erg fel ten opzichte van het type man dat ie speelt, het is vooral erg hilarisch. Niet veel later valt over een relatie hebben de quote 'Ik heb allesbehalve vrijheid.' Touché! Tenslotte is er nog het koppel Susan (Daisy Maywood) en Peter (Ashley Campbell) dat uiteen wil gaan en dat zegt op het moment dat Bobbie stelt dat wanneer Peter opnieuw vrij zou zijn, zij dat als eerste wil weten. De twee scheiden en blijken net daardoor dichterbij elkaar te komen. Aan absurde situaties en tegenstrijdigheden geen gebrek dus in deze Company zoals in de lyrics 'Wait for me! Hurry!' uit 'Someone is waiting'.  
Â Â Â Â Â

Het strakke decor met op en af rijdende delen van een huis (living, slaapkamer, badkamer, hal, werkkamertje, enz.) oogt modern, maar is tevens ook functioneel. Het voelt als een poppenhuis aan, zeker wanneer in een scène Craig gaat zitten naast een mini tafeltje en mini stoeltje, wat perfect haar gemoedstoestand weergeeft zoals die van de nachtmerriescène rond het moederschap (zwanger zijn, de baby dragen en geen tijd hebben voor je man die constant naast de pot pist).

Company is dus erg nuchter of ontvankelijk over de liefde en relaties. Dat wordt finaal in 'Being alive' nog maar eens onderstreept met een tekst als 'Somebody hold me too close. Somebody hurt me too deep. Somebody sit in my chair and ruin my sleep.'

< Bert Hertogs >

Company speelt nog minstens t.e.m. 30 maart 2019 in het Gielgud Theatre in Londen.Â Â Â